

La frase del dia

“Catalunya no és un objecte polític, és un subjecte polític; si la història l'escriuen els vencedors, convertim-nos en vencedors”

Artur Mas, PRESIDENT DE LA GENERALITAT

A la tres

Xevi Xirgo

xxirgo@elpuntavui.cat

Indiferència

Aquest diari publicava dijous un reportatge de l'Alba Losada en què s'explicava que la forma pròpia de dir les hores en català està cada cop més en desús en favor de la traducció castellana. Vaja, que en lloc de dir que són dos quarts de quatre s'està imposant la fórmula de dir que són les tres i mitja. Jo ho trobo horrorós. A banda que a mi em sembla magnífica la diferència de fons que hi ha entre una i altra expressió (fixeu-vos que els catalans mirem sempre endavant, sempre apuntem cap a l'hora que vindrà –dos quarts de quatre, tres quarts de quatre–, mentre que els castellans solen mirar enrere i arrosseguen l'hora ja passada –*las tres y cuarto, las tres y media*–), el que més em preocupa d'aquest fenomen és la indiferència que ens provoca. Ho trobem normal. Ens demanen per quedar a les

“Com pot ser que un cambrer no sàpiga què és un tallat? O que no t'entengui quan demanes un cafè?”

quatre i mitja o a les cinc menys quart i ho traduïm sense protestar. A mi se'm regira l'estómac cada cop que sento les retransmissions esportives en alguna ràdio (els “*hi ha que tenir que fer*”, els “*tu que passa és que*”...), i se'm regira, sobretot, cada cop que m'instal·lo en un bar i demano un tallat o, a vegades, fins i tot només un cafè, i no m'entenen. Com pot ser que algú que serveixi en un bar no sàpiga que un *cortado* és un tallat i que un cafè no és un *solo* sinó un cafè. Jo els insisteixo i, si convé, faig mímica. Però és una batalla perduda, en sóc conscient. Cada cop trobo més companys, amics i saludats que al primer “*¿Cómo?*” del cambrer, el taxista o el dependent de la botiga de torn es passen al castellà. I hi ha qui fins i tot ja ho demana directament en castellà perquè, em diuen, així en fas més via. Som així, nosaltres.

EDITORIAL

El nou límit encara és insuficient

El govern espanyol afirma que afluïxarà lleugerament la pressió sobre els comptes dels territoris de l'Estat. Ja no caldrà assolir un 0,7% del PIB com a dèficit màxim, sinó que sembla que hi haurà marge fins a l'1,2%. Per al mateix Estat, el marge és molt més generós. El dèficit màxim no haurà de ser ja un 4,5%, sinó un 6,3%. Tenint en compte que territoris com Catalunya són els que carreguen la part més gran de la despesa social, el repartiment de la càrrega esdevé absolutament injust.

Cal dir, a més, que aquestes xifres les ha d'aprovar abans Brussel·les. El govern espanyol només té sobirania per fer una proposta. Si Brussel·les la rebutja, caldrà tornar-ne a fer una altra. Segurament menys generosa. L'equip econòmic de Mariano Rajoy s'ha vist obligat a refer aquest càlcul davant la certesa que era impossible complir la fita inicial. Persistir-hi suposava posar en risc la pau social, ja prou fràgil. Per molt que es vulgui desqualificar la protesta social amb sortides de to, aquestes queixes existeixen i no es poden ignorar.

És justament la necessitat de preservar l'estat de benestar que tants anys s'ha tardat a aconseguir el que ha mogut el govern català a plantar cara a Rajoy. Amb un 0,7% de dèficit com a límit, era impossible fer un pressupost sense que tot l'edifici social català –i no només la defensa de la nostra identitat, com alguns humoristes desafortunats s'entesten a dir– s'ensorrís. Amb l'1,2% ja es podria fer algun número, però aquesta taxa encara és insuficient. Catalunya continua sent un dels territoris que més aporten a la caixa comuna de l'Estat. Tan difícil és entendre que té dret a un tracte equitatiu?

El timbal

El Pujol de la UGT

Josep Maria Àlvarez ha estat reescollit secretari general de la UGT en el darrer congrés del sindicat, celebrat aquesta setmana. Àlvarez ja va ser-ho, d'escollit, un dia de maig del llunyà 1990 i, per tant, ja fa 23 anys, sí, 23 que és al capdavant d'aquest sindicat. Jo penso que 23 anys encapçalant un país, un partit, una patronal, un sindicat o com a president d'escala, és una animalada, tot i que admeto que no tinc tota la informació sobre els intents de canvi que hi ha pogut haver durant aquest temps a la UGT. Àlvarez és el Pujol de la UGT, i això vol dir coses. Em centraré, però, en una, la més òbvia: els sindicats no són aliens a la pèrdua de confiança de la societat en els seus representants. I marcar ja d'entrada qui serà el seu substitut tampoc no ajuda.

Joan Rueda

Desclot

Encara ens passa poc

El gran ministre Montoro –qualsevol semblança amb una hiena és coincidència– ha fixat els límits de la mesquinesa. Facin cua a la pescateria, que hi ha bones escates! N'hi ha que a l'hora de rossegar un os no deixen acostar-s'hi ni als germans. En l'anterior flexibilització del dèficit públic que va acceptar Brussel·les l'Estat ho va arrambar tot i encara va collar més les dites

economies. Aquesta vegada Espanya demana a la Unió dos punts de marge –del 4,5 al 6,3 per cent– i ha reservat als governs pretesament autònoms mig puntet de gràcia. És a dir, del 0,7 per cent del PIB a l'1,2. Què vol dir això? Atenent als comptes i les previsions del president Mas, la Generalitat passaria així d'una retallada del pressupost de 4.000 milions d'euros als 3.000. Perquè, segons el conseller

Mas-Colell, cada dècima de variació vol dir 200 milions amunt o avall. I això sense comptar la caiguda en els ingressos. Cavallers, ací ens estem barallant per la misèria! Ens donen el fil i ells es mengen la llonganissa. Encara ens passa poc.

Vicent Sanchis

